

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-106/2024-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Proditus d.o.o., Petra Krešimira IV 58A, Solin, kojeg zastupa direktor Stjepan Miladrović, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Ulica grada Vukovara 23/V, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba Općine Milna, Milna, Sridnja kala 1 i Veritas Esco d.o.o., Split, Mejaši 2, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 26. lipnja 2024.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/24-01/121, urbroj: 354-02/11-24-8 od 15. travnja 2024. i poništenje Odluke o odabiru, klasa: 400-04/23-01/002, urbroj: 2181-32-01/1-24-09 od 28. veljače 2024.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana (točka 1. izreke rješenja) te je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka kao neosnovan (točka 2. izreke rješenja).
2. Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da u žalbi nije upirao na jednakovrijednost certifikata, te to nije bila njegova argumentacija, međutim, bez povoda odnosno žalbenog navoda tuženik bez ikakvog dokaza ili argumenta uzima zdravo za gotovo i tvrdi da certifikat akreditacijske kuće/laboratorija nije jednakovrijedan certifikatu – propisanoj potvrdi o akreditaciji prema EN ISO/IEC 17065. U žalbenom postupku je naveo da je kao sastavni dio svoje ponude dostavio certifikate za norme kako je traženo i od akreditacijske kuće prema normi EN ISO/IEC 17025 ili jednakovrijedno kako je traženo dokumentacijom o nabavi. Budući da prilikom pripreme ponude nije imao pristup certifikatima izdanim od strane tijela akreditiranog prema navedenoj normi, u svojoj je ponudi dostavio certifikate i izvješća izdana od strane certifikacijske kuće s kojom proizvođač surađuje, SIQ Ljubljana koji je akreditiran kao ispitni laboratorij prema navedenoj normi za standarde odnosno norme čije se dokazivanje u dokumentaciji o nabavi traži te koje su propisane kao dio kriterija ENP-a. U pogledu zahtjeva naručitelja da se dostave certifikati akreditacijske

kuće sukladno navedenoj normi upravo svojim odgovorom na upit za pojašnjenje ponude dokazao je da je kontaktirao proizvođača robe koju nudi te koji se obratio akreditacijskoj kući/laboratoriju SIQ Ljubljana koji ispunjava sve ostale uvjete iz dokumentacije o nabavi u pokušaju da se ishodeju traženi certifikati. Međutim, izjava proizvođača svjetiljki i izjava SIQ Ljubljana razvidno akreditacijska kuća s kojom proizvođač robe koju tužitelj nudi surađuje, nije mogla izdati tražene certifikate iz razloga što akreditacija koju posjeduje za tražene norme uključuje nadležnost za ispitivanje/testiranje i izdavanje izvješća o provedenom testiranju. Ističe da odredba članka 213. Zakona o javnoj nabavi upravo i postoji u Zakonu kako se ne bi ponuditeljima nametale nepravedne prepreke za sudjelovanje u postupcima javnih nabava, te kako bi se olakšalo dokazivanje da ponuđeno udovoljava traženim i drugim prikladnim sredstvima osim onih koje je naručitelj izriječno u dokumentaciji o nabavi propisao. Smatra da je u ovom postupku dokazao da nije imao pristup traženim certifikatima na način da bi bilo dovoljno vremena za ishođenje certifikata do trenutka predaje ponude, te su zato za pojedine norme dostavljena ispitna izvješća kao prikladno sredstvo iz članka 213. Zakona o javnoj nabavi izdana od tijela koje je jednakovrijedno tijelu za ocjenu sukladnosti. Nadalje, ističe da je točno da je odabrani ponuditelj dostavio samo nekoliko stranica LM-80 izvješća proizvođača, no ne i izvješće u potpunosti pa je naručitelj s razlogom tražio dostavu dokaza kako je propisao, da bi mogao utvrditi koji je LED izvor svjetlosti u izvješću ispitivan. Odabrani ponuditelj je dostavio nekoliko stranica navodnog izvješća u kojima se spominje Cree LED izvor, međutim, osim što je kao takvo necjelovito, izvješće je nesukladno dokumentaciji o nabavi jer je odabrani ponuditelj trebao dostaviti cjelovito izvješće, a prevesti samo one dijelove koje smatra relevantnim za dokazivanje traženoga, pa je izvješće necjelovito, budući da bitne stranice nedostaju, ne potvrđuje koji je točno LED izvor ispitan, kako bi naručitelj mogao ustanoviti da li je točno taj LED izvor i primijenjen, a obzirom da se dokumentacijom o nabavi traži LM-80 konkretno primijenjenog izvora svjetlosti. Tužitelj ističe da se radio o vrlo specifičnom stručnom pitanju glede navedenog nedostatka u odabranoj ponudi te da je tuženik doveden u zabludu što u tužbi detaljno obrazlaže. Ističe da tuženik bez ikakvih dokaza, temeljem tvrdnje naručitelja da nije imao razloga preispitivati valjanost dostavljenih licenci od strane odabranog ponuditelja zato što je dostavljene licence provjerio na web stranici ETICS udruženja, zaključuje da je naručitelj zaista ovaj prethodno opisani složeni proces kontrole primijenjenog LED izvora za svaku svjetiljku i obavio. Opet protivno članku 403. Zakona o javnoj nabavi naručitelj nije dostavio dokaze u prilog svojim radnjama, tvrdnjama i navodnim postupcima. U zapisniku o pregledu i ocjeni ponuda nema niti spomena o uvidu u ikakve web stranice, niti ima priloga zapisnika kao eventualni dokaz. Smatra da bez traženja ikakvih dodatnih pojašnjenja kao što je to bilo kod njegove ponude ili dokazivanja tražene karakteristike svjetiljke drugim prikladnim sredstvima kao što je to kod njegove ponude, postavlja se pitanje na temelju čega je naručitelj zaključio da ponuđene svjetiljke udovoljavaju traženom stupnju IK otpornosti na udarce. Stoga smatra da je odabrana ponuda dokazano neprihvatljiva i to iz istog razloga zbog kojeg je naručitelj odbio njegovu ponudu. Ističe da je ovo samo još jedan primjer nejednakog tretmana i dvostrukih mjerila kojima se naručitelj vodio pri pregledu i ocjeni ponuda dok se sva dokazna sredstva koja je dostavio ocjenjuju nedovoljnima, suprotno članku 213. Zakona o javnoj nabavi jer se ne uvažavaju druga dokazna sredstva te se traži isključivo propisani certifikat, a u isto vrijeme odabranom

ponuditelju se prihvaća dostavljeni certifikat, iako je jasno i nedvosmisleno u samom certifikatu istaknuto da izdavatelj za propisanu normu nije akreditiran. Prilikom donošenja pobijanog rješenja tuženik nije poštovao osnovna načela javne nabave i upravnog postupka pa su takvom odlukom povrijeđene odredbe Zakona o javnoj nabavi jer u žalbenom postupku nije utvrđeno pravo stanje stvari te u tu svrhu nisu utvrđene sve činjenice i okolnosti koje su bitne za zakonito i pravilno rješavanje stvari, te načelo samostalnosti i slobodne ocjene dokaza, jer tuženik nije uopće, a kamoli savjesno i brižljivo ocijenio sve dokaze posebno, a niti sve dokaze zajedno. Predlaže da ovaj Sud poništi rješenje tuženika i Odluku o odabiru te naloži naručitelju da mu nadoknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 1.320,00 eura.

3. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da suprotno navodima tužitelja, tuženik nije bez ikakvih argumenata utvrdio da certifikati akreditacijske kuće/laboratorija koji je akreditiran prema EN ISO/IEC 17025 priloženi u ponudi tužitelja nisu jednakovrijedni propisanim certifikatima koji su trebali biti izdani od akreditacijske kuće/laboratorija koji je akreditiran prema navedenom certifikatu, već je iste utvrdio kao nespornu činjenicu. Naime, naručitelj je u zahtjevu za upotpunjavanje ponude tužitelja izrijeком naveo da dostavljeni certifikat nije jednakovrijedan propisanom, dok je iz žalbe jasno proizlazilo da tužitelj dostavljeni dokaz smatra drugim prikladnim sredstvom u smislu članka 213. stavka 4. Zakona o javnoj nabavi, a ne jednakovrijednim certifikatom za koji prema stavku 2. navedenog članka ne treba dokazivati da nije imao pristup traženom certifikatu ili da traženi certifikat nije mogao ishoditi u zadanom roku. Osim toga, tužitelj i sada u tužbi jasno navodi da dostavljeni certifikat ne smatra jednakovrijednim traženom jer prvenstveno ističe da on u žalbi nije upirao na jednakovrijednost certifikata, te to nije bila njegova argumentacija. Nadalje, proizlazi da naručitelj načelno dozvoljava dostavu certifikata različitog od propisanog, ali ne i da se naručitelj upuštao u ocjenu forme i sadržaja dostavljenog certifikata. Naručitelj je samo ocjenjivao da li je ispunjen preduvjet (da ponuditelj nije imao pristup propisanom certifikatu ili da nije mogao ishoditi u zadanom roku) za ocjenu dostavljenog certifikata, a kako je tvrdio da taj preduvjet nije ispunjen nije ni bilo potrebe za ocjenu dostavljenog dokaza. Navodi da je naručitelj zahtjev za pojašnjenje dostavljenih dokumenata poslao tužitelju 6. veljače 2024. što je više od dva mjeseca od početka postupka javne nabave, odnosno gotovo tri mjeseca od postupka prethodnog savjetovanja, međutim, iz navedenih dokaza nije vidljivo kada je tužitelj pokušao ishoditi propisani certifikat niti koliko vremena je potrebno za ishođenje tog certifikata, a što je tužitelj bio obvezan dokazati prema članku 213. stavku 4. Zakona o javnoj nabavi. Tužitelj u tužbi samo paušalno tvrdi da je nešto više od mjesec dana s aspekta tržišta vrlo malo vremena za obavljanje složenih radnji testiranja, ispitivanja i certificiranja proizvoda koji čine sastavni dio predmeta nabave, međutim, niti sada ne dostavlja dokaz koliko je vremena zaista bilo potrebno za ishođenje takvog certifikata. Osim toga, tužitelj ničim nije dokazao da sam nije mogao ishoditi tražene certifikate bilo kojeg od tijela koje je akreditirano prema normi EN ISO/IEC 17065 samo zato što nije proizvođač robe koju nudi. Dakle, tužitelj nije dokazao kumulativne pretpostavke iz članka 213. stavka 4. koje je on trebao kao ponuditelj dokazati, odnosno nije dokazao da nije imao pristup izvješću, testiranju ili potvrdi iz stavka 1. toga članka ili ih nije mogao ishoditi u zadanom roku te da navedeno nije uzrokovano njegovim postupanjem. Tuženik smatra da tužitelj dostavljenim dokazima u postupku upotpunjavanja svoje ponude nije dokazao uvjete za primjenu članka 213. stavka 4. Zakona o javnoj nabavi pa stoga njegova žalba

nije osnovana. Vezano za ocjenu valjanosti odabrane ponude i povrede načela jednakog tretmana, tužitelj je u žalbi de facto osporavao samo nejednako postupanje naručitelja u pregledu i ocjeni tužiteljeve i odabrane ponude. Međutim, tuženik je na temelju stanja spisa utvrdio da naručitelj u postupku pregleda i ocjene ponude tužitelja i odabrane ponude nije povrijedio načelo jednakog tretmana jer se ne radi o istovrsnoj situaciji, a s obzirom da su u tužiteljevoj ponudi bili kontradiktorni podaci o temperaturi boje emitiranog svjetla (što je trebalo razjasniti primjenom članka 293. Zakona o javnoj nabavi) dok kontradiktornosti u odabranoj ponudi nije bilo pa na taj način nije ni došlo do povrede odredbi Zakona o javnoj nabavi. Prema dokumentaciji o nabavi samom dostavom izvješća LM-80 proizvođača Cree odabrani ponuditelj dokazao je od kojeg proizvođača je LED izvor upotrijebljen u ponuđenim svjetiljkama, dok tužitelj ničim nije dokazao suprotno. Naprotiv, sam tužitelj u tužbi potvrđuje da je u svjetiljkama upotrijebljen LED izvor svjetlosti proizvođača Cree. Okolnost da sporni dokumenti nisu cjeloviti ne čini iste nevaljanim samo zbog te činjenice niti je isto suprotno dokumentaciji o nabavi, a nije suprotno ni odredbama Zakona o javnoj nabavi. Posebno napominje da tužitelj po prvi put osporava i sadržaj dostavljenih dokumenata, ispitno izvješće IES LM-80-2008 i LM-80-2015 te ENEC i ENEC+ licence čime u tužbi proširuje žalbene navode što je protivno odredbama članka 403. i 420. Zakona o javnoj nabavi te u tom smislu upućuje na dosljednu praksu ovoga Suda prema kojoj u žalbenom postupku nije dopušteno iznositi nove činjenice i dokaze o kojima se stranke žalbenog postupka nisu očitovale niti su bile istaknute pa ih tuženik nije ni ocjenjivao. Tuženik predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan.

4. Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Veritas Esco d.o.o., Split dostavila je odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da tužitelj u postupku pregleda i ocjene ponuda kao i u žalbenom postupku nije na prikladan i zadovoljavajući način dokazao da nemogućnost ishođenja, odnosno nedostatak vremena za ishođenje traženih certifikata nije uzrokovan njegovim postupanjem. Ističe kako je certifikate koje je naručitelj kao dokaze u predmetnom postupku javne nabave tražio, uspio pribaviti u roku za dostavu ponuda bez bilo kakvih problema od iste certifikacijske kuće kod koje je certifikate naposljetku pribavio i proizvođač svjetiljki koje je tužitelj naručitelju ponudio u predmetnom postupku javne nabave, a koje certifikate je tužitelj, tada žalitelj, dostavio u prilogu žalbi. Napominje da je netočna tvrdnja tužitelja kako dostavljeni certifikat o otpornosti na mehaničke udare nije valjan iz razloga što je na istom navedeno kako certifikacijsko tijelo Končar Scert normu IEC/TR 62696:2011 nema navedenu u svom opsegu akreditacije te kako isti nije ovlašten izdati certifikate prema navedenoj normi. Navedeno certifikacijsko tijelo može izdati valjani certifikat sukladno IEC/TR 62696:2011 obzirom da u svom opsegu akreditacije ima normu EN 62262:2022 plus A1:2011, a iz koje tehnička uputa IEC/TR 62696:2011 i proizlazi. Predlaže da ovaj Sud odbije tužbu te naloži tužitelju plaćanje troškova postupka.

5. Zainteresirana osoba Općina Milna, Milna u ostavljenom roku nije dostavila odgovor na tužbu, iako je istu uredno primila.

6. Odgovor tuženika na tužbu i odgovor zainteresirane osobe na tužbu dostavljeni su suprotnim strankama u postupku sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21.).

7. Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke, kao i očitovanje stranaka tijekom upravnosudskog postupka, te je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva iz tužbe, ovaj Sud nalazi da time što je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv odluke o odabiru u predmetnom postupku javne nabave, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, pri čemu ovaj Sud u cijelosti prihvaća razloge koje je za svoju odluku dao tuženik u obrazloženju osporenog rješenja i u odgovoru na tužbu, budući da su razlozi utemeljeni na podacima koji se nalaze u spisu predmeta, te na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, dok povrede pravila postupka ovaj Sud nije našao.

9. Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je naručitelj Općina Milna, Milna objavio 29. studenoga 2023. u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske poziv na nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2023/S OF2-0050325, predmet nabave: energetska obnova putem povećanja učinkovitosti sustava javne rasvjete Općine Milna, a kriterij odabira je ekonomski najpovoljnija ponuda koja se određuje na temelju kriterija: 1. ukupna cijena ponude s PDV-om (70 bodova); 2. neometan rad svjetiljki u temperaturnom području do -40°C do +55°C (10 bodova); 3. izdržljivost svjetiljki na koroziju minimalno 1200 sati prema EN 60068-2-11:2021 ili novije izdanje ili jednakovrijedno (10 bodova); i 4. svjetiljke udovoljavaju dielektričnim ispitivanjima udarnim impulsnim naponom razine 10kV valnog oblika 1,2/50 us sukladno zahtjevima točke 7. Norme EN60060-1:2010 ili jednakovrijedno (10 bodova). Naručitelju su u predmetnom postupku javne nabave pristigle dvije ponude od kojih je jednu u postupku pregleda i ocjene ponuda ocijenio valjanom te je 28. veljače 2024. donio Odluku o odabiru kojom je odabrao ponudu ponuditelja Veritas Esco d.o.o, Split. Na navedenu Odluku o odabiru tužitelj je izjavio žalbu kojom je osporavao odbijanje svoje ponude te valjanost odabrane ponude te zatražio poništenje Odluke o odabiru i naknadu troškova žalbenog postupka.

10. Razmatrajući sadržaj tužbe i odgovora na tužbu kao i dokaza priloženih u spisu, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje tuženika ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga navedenih u tužbi. Naime, prema ocjeni ovoga Suda tuženik je svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom u rješenju navedenih odredaba Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine", broj: 120/16.) i dokumentacije o nabavi osnovano zaključio da žalba tužitelja protiv predmetne Odluke o odabiru nije osnovana. Tuženik je pri tome dao detaljnu i jasnu analizu činjenične i pravne situacije, te naveo razloge kojima se rukovodio zaključujući da žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su isti utemeljeni na pravilnoj ocjeni provedenih dokaza u postupku, te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba materijalnog prava.

11. Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj u sklopu svoje ponude dostavio certifikat akreditacijske kuće/laboratorija različit od propisanog, što naručitelj svojom dokumentacijom dozvoljava, ali samo u slučaju da ponuditelj nije imao pristup propisanom certifikatu iz članka 213. stavka 1. Zakona o javnoj nabavi ili ga nije mogao ishoditi u zadanom roku, ali sve pod uvjetom da nedostatak pristupa nije uzrokovan njegovim postupanjem. Kako tužitelj nije naručitelju dostavio dokaze

da je pokušao ishoditi tražena izvješća, odnosno certifikate od drugih tijela za ocjenu sukladnosti, povjerenstvo je ocijenilo da "nedostatak vremena" u konkretnom slučaju nije opravdanje koje se može prihvatiti u kontekstu nemogućnosti pribavljanja traženih dokaza u zadanom roku (članak 213. stavak 4. Zakona o javnoj nabavi) pa je stoga pravilna ocjena tuženika da tužitelj nije dokazao postojanje činjenica i okolnosti na temelju kojih bi dokumentacija upotpunjavanja bila prihvatljiva, a takvu ocjenu i zaključak tuženika prihvaća i ovaj Sud. Naime, naručitelj, a kako to proizlazi iz spisa, načelno dozvoljava dostavu certifikata različitog od propisanog, ali je samo ocjenjivao da li je ispunjen preduvjet, odnosno, da ponuditelj nije imao pristup propisanom certifikatu ili ga nije mogao ishoditi u zadanom roku, za ocjenu dostavljenog certifikata, pa kako je utvrdio da taj preduvjet nije ispunjen nije bilo niti potrebe za ocjenu dostavljenog dokaza od strane tužitelja. Treba istaknuti da je osnovan zaključak tuženika da iz priloženih dokaza nije vidljivo kada je tužitelj pokušao ishoditi propisani certifikat niti koliko je vremena potrebno za ishođenje tog certifikata, a što je bio obvezan dokazati prema članku 213. stavku 4. Zakona o javnoj nabavi.

12. Tuženik osnovano smatra da naručitelj u postupku pregleda i ocjene ponude tužitelja i odabrane ponude nije povrijedio načelo jednakog tretmana jer se u konkretnom slučaju ne radi o istovrsnoj situaciji, a s obzirom da su u ponudi tužitelja bili kontradiktorni podaci o temperaturi boje emitiranog svjetla, što je trebalo razjasniti primjenom članka 293. Zakona o javnoj nabavi, dok kontradiktornosti u odabranoj ponudi zainteresirane osobe nije bilo pa na taj način nije ni došlo do povrede odredaba Zakona o javnoj nabavi, kako to pogrešno smatra tužitelj.

13. Tuženik osnovano navodi da tužitelj po prvi put osporava i sadržaj dostavljenih dokumenata čime u tužbi proširuje žalbene navode što je protivno odredbama članka 403. i 420. Zakona o javnoj nabavi prema kojima je tužitelj u žalbi dužan iznijeti sve sporne činjenice (opis nepravilnosti i obrazloženje) i za njih predložiti dokaze, pa tuženik u tom smislu pravilno upućuje na praksu ovoga Suda (primjerice presude poslovni broj: UsII-11/23-6 od 9. veljače 2023., UsII-32/24 od 7. ožujka 2024. i dr.) prema kojoj pri osporavanju zakonitosti rješenja donesenog u žalbenom postupku nije dopušteno iznositi nove činjenice i dokaze o kojima se stranke žalbenog postupka nisu očitovale niti su bile istaknute pa ih tuženik nije ni ocjenjivao.

14. Dakle, kako je osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo iscrpno obrazložene razloge, a imajući na umu da tužitelj u tužbi ponavlja prigovore navedene u žalbi protiv Odluke o odabiru, to ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika ocijeniti nezakonitim. Ovo tim više što tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je to rješenje utemeljeno, ali ih drugačije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku, te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje u ovoj stvari.

15. Tuženik je pravilno postupio kada je odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka jer je žalba odbijena pa mu ne pripada pravo na naknadu troškova žalbenog postupka sukladno odredbi članka 434. stavka 4. Zakona o javnoj nabavi.

16. Trebalo je stoga, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 26. lipnja 2024.

Predsjednik vijeća
Boris Marković

Broj zapisa: **9-30869-86fb4**

Kontrolni broj: **0d83a-d86b1-8bedf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Boris Marković, O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.